

Nausicaa Bonnín protagonitza 'Hedda Gabler' en una adaptació dins d'una caixa d'assaig, a l'escenari del Lliure de Gràcia, amb les entrades exhaurides

El tedi d'en Rigola

J. Bordes
BARCELONA

Alex Rigola transforma tots els noms en els seus darrers muntatges. Juga a confondre intèrpret i personatge fins al límit. Per això, ara, aquesta imprevisible Hedda Gabler es diu Nausicaa. Rigola ho ha fet amb peces com *Ivanov*, *La gavina* i *Vània*. A *Vània* va introduir públic i repartiment dins d'una caixa. En aquest espai s'elimina la sensació de quarta paret. Ha ampliat la caixa fins al límit: ara hi caben fins a 80 persones (respecte a les 60 de l'aventura anterior amb *Vània*). L'obra s'estrena avui i estarà en cartell fins al 29 de gener al Teatre Lliure de Gràcia. Ja no queden entrades. La producció es traduirà al castellà per fer gira i completar-ho amb funcions al Centro Dramático Nacional el Nadal vinent. El tedi de Gabler és pertorbador en el cos de Bonnín.

Rigola reivindica en el seu decàleg (que pròximament estarà editat per po-

Joan Solé i Nausicaa Bonnín són la parella que es creu feliç ■ SÍLVIA POCH / TEATRE LLIURE

der-lo compartir amb altres directors escènics) la proximitat entre actor i espectador. De fet, la interpretació parteix de les coincidències entre el personatge i l'intèrpret i fuig de les amplificacions. Tot

es diu des de la intimitat, com si s'estigués rodant en un primer pla de cinema. Al costat de Bonnín, Joan Solé, Pol López, Miranda Gas i Marc Rodríguez estan dalt de l'escena contínuament. Desaparei-

xen els secrets. Tots escolten les rèpliques dels altres. Tots comparteixen aquest buit, i tensen les pauses amb les mirades silencioses. El text és dit sense carregar-lo d'emocions, com si fos el primer

El Lliure ha vist fins a set versions d'"Hedda Gabler", des del 1978

cop que està dit perquè han d'estar oberts que els passin coses durant la interpretació i hagin d'incorporar-ho a l'escena. De fet, fins i tot les paraules s'han reduït en una dramàtica que procura depurar la peripècia escrita per Ibsen el 1890.

Joan Solé actua amb una crossa per un accident durant els assajos. Coincideix amb la baixa que va haver d'agafar Francesc Orella per aquesta mateixa producció del Lliure el 2012: en aquell cas, va ser David Selvas qui el va acabar substituint a l'escena. Més curiositats. Pau Carrió va debutar com a director amb una versió d'*Hedda Gabler* en una sala d'assaig, el 2008. Al Lliure, s'han vist set adaptacions d'aquest text des del 1978. Si el 2012 Laia Marull era la filla del general que protagonitza aquesta tragèdia, el 2007 va ser-ho Isabelle Hupert. Thomas Ostermeier, Daniel Veronese i la companyia Solitària n'han fet altres versions. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Escandalosos secrets de família

Amèrica

Autoria: Sergi Pomper Mayer
Direcció: Julio Manrique
Intèrprets: Joan Carreras, Mireia Aixalà, Tamara Ndong, Aida Llop, Carme Fortuny, Marc Bosch
La Villarroel, 15 de desembre, fins al 19 de febrer.

Molts dels edificis que honoren la Rambla es van construir gràcies al negoci d'esclaus. Ara, Sergi Pomper Mayer imagina la troballa de l'hereu d'una casa adinerada de Barcelona, que manté l'habilitat per sucarr comissions, hi hagi el tipus de govern que hi hagi. Julio Manrique ho trasllada tot a un únic es-

pai en què una taula silenciosa és la que descobreix tots els secrets, molts dels quals són desconeguts pels mateixos habitants d'aquesta mansió. El treball actoral, en conjunt és notable, i la translació temporal i espacial (es viatja del Nova York del 2001 a la Barcelona del 2021 i a les colònies americanes del segle XVIII) té un codi molt eficaç. El tema és candent i, lamentablement, deixa la implicació del públic fora quan individualitza els abusadors en una família en concret. La trilogia d'Azkona/ Toloza, en canvi, aprofundeix amb més eficàcia i ataca el capitalisme escampat per tota la socie-

tat, no només culpabilitzant els magnats.

Tot i això, l'obra té moments brillants pel cinisme del personatge de Mireia Aixalà; per la contenció de la cambrera (Aida Llop) i per una àvia (Carme Fortuny) que en el seu deliri s'expressa sense contemplacions. El pes de l'obra radica en el triangle entre el pare (i el besavi) i el fill i la promesa. Joan Carreras, Marc Bosch i Tamara Ndong, respectivament, mantenen la tensió. Davant de l'habilitat del pare per fer portar l'aigua sempre al seu molí, hi ha la intransigència d'ella i la incapacitat de revoltar-se, de saber com trencar aquest codi

Tamara Ndong i Joan Carreras, a 'Amèrica' ■ D RUANO

genètic del jove. En aquesta incomprensió, hi ha instants brillants que, extirpant el discurs políticament correcte, denuncien veritats i incoherències. Aquí és on hi ha el brou vital que remou l'espectador, que escolta i li obre calaixos inesperats. En el teatre de denúncia cal afinar bé per no quedar al bàndol militant, que pot ser molt aplaudit, però que no transforma l'audiència. En canvi, en la discussió per trobar les coses positives a les desgràcies hi ha tot un mar enfangat apassionant que casa millor en direccions de Manrique com les de *L'adversari* i *Carrer Robadors*. ■